

αύριον ἐν τῇ κοινωνίᾳ μὲ ἐφόδιον πρὸ παντός ἄλλου τῆν **ἡθικὴν**.—Τῶν φρονίμων ὀλίγα.

Ἐρωτῶμεν τὸν ἀξιοτίμον Τελώνην Πειραιῶς κ. Δαμιανόν Ἐπαιτεῖται ἄδεια τελωνείου διὰ τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορεύματα; Ἄν απαιτῆται, πρέπει τὸ Τελωνεῖον νὰ εἶναι ἀνοικτὸν μέχρι βαθείας νυκτός. Ἀλλὰ δὲν απαιτεῖται, διότι ἡ ἄδεια αὐτὴ πρὸ πολλοῦ εἶναι κατηργημένη. Εἶναι ὅμως κατηργημένη διὰ τὸν κ. Δαμιανόν, δὲν εἶναι καὶ διὰ τὸ τελωνοφυλακεῖον. Οἱ τελωνοφύλακες ὄχι μόνον θεωροῦν ὑφισταμένην τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν καταργήσουν καὶ αὐτοί, πρέπει νὰ πληρωθῶν. Καὶ ἂν δὲν πληρωθῶν, ἐμποδίζουν τὴν μετακίνησιν τοῦ ἐμπορεύματος. Αὐτὰ ὑφίστανται πολλοὶ κρεπωῶλαι, οἵτινες ἀφοῦ πληρώσουν εἰς ἓνα τελωνοφύλακα δικαίωμα μῶλου — τὸ ὅποιον εἶναι μᾶλλον δικαίωμα τελωνοφύλακων, — κατόπιν πληρώνουν καὶ ἄδειαν τελωνείου εἰς ἄλλον τελωνοφύλακα, ἄλλως τ' ἀρνιά τινος δὲν ἀναβένουν ἀπάνω. Πρέπει νὰ γίνωνται αὐτὰ ὑπὸ τὴν σκέπην σας, κύριε Δαμιανέ; Σᾶς ἐρωτῶμεν.

Ἄλλος Κεφαλλῆν μᾶς γράφει διάψευσιν τοῦ **Φιλαλήθου Ληξουριά** τοῦ ἐπιστελλαντος ἡμῖν διάψευσιν τοῦ θανάτου τοῦ Γεωργαντάρου. Ὁ δεύτερος μᾶς φαίνεται πειστικώτερος καὶ ἐπιχειρηματικώτερος. Τὸ μεγαλύτερον ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι ἂν ἤθελε νὰ προσποιηθῆ τὸν θάνατόν του ὁ Γεωργαντάρου, φύσει δύσπιστος ὢν, εἰς οὐδένα πλὴν τῶν δύο ἀδελφῶν του, θὰ ἐνεπιστεύετο τὸ μυστικόν, καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτον ὅστις εὐθὺς νὰ προδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν φιλαλήθην Ληξουριά. Ἀποδίδομεν καὶ ἡμεῖς πίστιν εἰς τὸν δεύτερον ἀνταποκριτὴν, λυπούμενοι ἐγκαρδίως ὅτι δὲν θὰ δυνήθωμεν νὰ ψάλωμεν εἰς τὸν Γεωργαντάρου τὸ : Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξόν σου ἀνάστασιν.

Προπαρασκευάζεται ὅμως ἄλλη ἐνδοξότερα πνευματικὴ ἀνάστασις. Ἔχομεν πληροφορίας ἐκ Ληξουρίου ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δημοσιεύονται τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Γεωργαντάρου, ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰατροῦ. Τὰ ἔργα ταῦτα θὰ καταθαμβώσουν τὸν φιλολογικὸν κόσμον καὶ θὰ ἀναδείξουν, ὡς μᾶς γράφει ὁ ἐκ Ληξουρίου ἀνταποκριτής μας, λαβῶν γνῶσιν πολλῶν ἐκ τῶν χειρογράφων, πολὺ μεγαλύτερον τὸν Γεωργαντάρου, παρ' ὅσον τὸν ἐφαντάζοντο καὶ οἱ θερμότεροι τῶν θαυμαστῶν αὐτοῦ.

Ὁ **Παρνασσὸς** δίδει τὸν χορὸν του ἀπόψε ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου. Ἀπὸ τοῦδε ἤρξαντο αἱ ἐτοιμασίαι, ἡ συρροὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου προμηνύεται ἐκτακτος, οἱ δὲ παρνασσιδεῖς ἀμιλλῶνται τίς πλείοτερον νὰ φανῆ περιποιητικώτερος εἰς τὸν κεκλημένον κόσμον. Ἡ ἐπιτροπὴ ἄρ' ἑτέρου ὅλαις δυνάμεσιν καταγίνεται ὅπως καταστήσῃ τὸν χορὸν ὡς οἷόν τε λαμπρότερον. Καὶ οἱ τῶν παρελθόντων ἐτῶν χοροὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἦσαν ἐκ τῶν καλλιτέρων· ἀλλ' ὁ ἐφετεινός θὰ ὑπερβῆ ὅλους.

Θὰ εἶμεθα καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ καὶ θὰ σᾶς τὸν περιγράψωμεν.

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ μεγάλη οἰνοποιία τῶν φιλτάτων **ἀδελφῶν Οἰκονόμου** ἐνεκατέστησεν τακτικὰ γραφεῖα ἐξαγωγῆς ἐν Εὐρώπῃ. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη λειτουργεῖ ἐν Βελγίῳ τοιοῦτον Κατάστημα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ

εὐφροστάτου κ. Σεργίου Οἰκονόμου· προσεχῶς δὲ λίαν ἐγκαθιδρύεται ἄλλο τοιοῦτον ἐν Βερολίῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑτέρου ἀδελφοῦ, διότι ἡ γενεὰ τοῦ πατρὸς Οἰκονόμου εἶναι εὐλογημένη γόνιμος γενεὰ. Αἱ πρῖοδοι αὐταὶ τῶν συμπολιτῶν μας δὲν τιμῶσιν αὐτοὺς καὶ μόνους, εἶναι ἐνθάρρυνσις καὶ διὰ τὴν οἰνοπαραγωγὴν μας, διότι ἀνοίγεται ἐπὶ τελους εἰς τοὺς ὠραίους ἑλληνικοὺς οἴνους μας τοῦ Σόλωνος, τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Ἀμπαζοπούλου, ἡ εὐρωπαϊκὴ ἀγορὰ καὶ βεβαίως, ἂν ἡ ἐξαγωγή λάβῃ διαστάσεις, τὸ ἐμπορικὸν μέλλον τῆς Ἑλλάδος ὑποφώσκει πολὺ φαιδρὸν καὶ εὐδαιμον. Τί εὐτύχημα θὰ ἦτο ἂν ἡ ἀνηροτέρα νεολαία μας δὲν ἐχάνετο εἰς τὴν δικηγορικὴν καὶ τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἀλλὰ παρεδίδοτο εἰς τὴν παραγωγὴν, τὴν μόνην ἀνταξίαν ἀλαθῶν ἀνδρῶν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Δοκίμιον τῶν Ἀγγλικῶν γνώσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἰδοὺ τί μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λονδίνου: Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 334 καὶ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου παρελόντος ἔτους φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» ἀνέγνωμεν μεταξὺ ποικίλων ὅτι τελευταίως ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα ἐν μεγάλῃ πομπῇ οἱ γάμοι ἵππου τινος ὀνόματι «Ἄρτσερ» (τὸ ὄνομα τῆς νύμφης εὐτυχῶς δὲν ἀναφέρεται) καὶ ὅτι πολλοὶ Ἀγγλοὶ ἐπεμψαν δῶρα καὶ εἰς Δόρυδος ἐπεμψε βουὴν τινα βραβευθέντα ἐν ἐκθέσει κτλ.

Ἄδυνασθε νὰ φαντασθῆτε, Κύριε συντάκτα, ποῖον γέλωτα ἐπροξένησεν εἰς ὅσους εἶδον τὸ ποικίλον αὐτό, ὅταν μάθητε ὅτι ὁ περὶ οὗ λόγος γάμος δὲν ἦτον γάμος ἵππου, ἀλλὰ νέου τινος ὀνόματι Φ. Ἄρτσερ, περιφήμου ἵππέως, κερδήσαντος πολλὰ βραβεῖα καὶ χρήματα εἰς τὰ ἵπποδρόμια.

Ὁ Καυμένος ὁ Κύριος Ἄρτσερ ἂν ἐγνώριζε ὅτι τὸν ἐπῆραν δι' ἄλογον καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ τὴν Κυρίαν του διὰ φορὰδα, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε σταλμένους τοὺς μάρτυράς του εἰς τὸν κ. Γοῦδην!

Μίαν σελίδα ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ Λεξικοῦ. Πῶς μεταμορφώνονται τὰ ἑλληνικὰ τοῦ Χαντζερῆ εἰς τὰ χεῖλη τῶν νεοσυλλέκτων:

Πηλίκιον = Παλούκιον
 Ζίφος = Ζέφι
 Φυσίγγια = Φιστίκια
 Κολέος = Κοληὸς
 Γκρά = Γκράφ
 Ἀρβῆλαι = Βουρβούλες

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

διέρχεται, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, τὴν ἀνοιξιν τοῦ βίου του μετὰ τὸ τρικυμιῶδες καὶ ἐπίπονον πρὸ μικροῦ στάδιόν του. Ἐὰν ἐπιμένωμεν εἰς τὴν μεταφορὰν μας, καὶ καθελκύσωμεν τὸ Χρηματιστήριον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς ἀγορᾶς, θὰ σᾶς τὸ ἐπιδείξωμεν ἀρμενίζον πλοίσιστιον.

Τὰ Δαύρια ἔχουσι πάντοτε τάσιν ὑψωτικὴν. Ἐνῶ πρὸ τινος ἀνέβησαν εἰς τὰ 191 φράγκα, καὶ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ μερίσματος ἀνέλαβον βαθμηδὸν καὶ ἐστάθησαν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, τοῦτέστιν ἔφαγαν καὶ ἐχώρευσαν κατὰ τὴν χρηματιστικὴν γλῶσσαν, τὸ μερίσμα.